

N:o 181.

*Af Herr Johannes Jonson: Om förändrad lydelse af 10 Kap.
2 § Giftermåls-balken.*

Då all egendom i förhållande till sitt värde, den ena bör vara lika god som den andra, vare sig fastighet i stad, kontanta penningar, lösören eller fast egendom på landet, så synes det icke vara med äktenskapets förbindelser förenligt att, sedan man och hustru sammanvigde äro, den ena maken skall hafva enskild egendom, under det densamma har giftorätt i den andra makans stads- eller lösegendom, hvilken ofta nog kan öfverstiga värdet af den fastighet på landet, som den ena maken före eller under äktenskapet ärft eller förut förvärfvt, utan borde vid arfskifte efter den ena makans död, eller efter vunnen boskildnad i äktenskapet, vid fördelning af makars bo afseende icke fästas på den af den ena maken eller begge i boet införda fastighet på landet.

I sammanhang härmed tillåter jag mig erinra om olämpligheten af de ofta nog förekommande stora bråktal i hemmantalet, då vid arfskifte eller delning af bo, vederlag i aflinge jord skall sättas i stället för försåld arfvejord på landet.

Under sådana förhållanden vågar jag vördsamt föreslå, det Riksdagen för sin del ville besluta, det 10 kap. 2 § Giftermåls-balken, sådan den lyder i Kongl. Maj:ts nådiga förordning den 19 Maj 1845, må erhålla den förändrade lydelse:

att man och hustru hafve giftorätt till hälften hvardera i all den fasta och lösa egendom de ega eller ega få, utan afseende

derpå, hvad endera före eller under äktenskapet ärft eller förut förvärfvt; såvida makarne icke genom äktenskapsförord aunorlunda besluta.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1872.

Joh. Jonson,
från Skaraborgs län.

N:o 182.

Af Herr C. E. Hjelm: Om utfärdande af föreskrifter rörande underhåll af byvägar.

Vid sidan af de nyare, mera fullkomliga kommunikationerna samt lands- och häradsvägarne, hvilka till följd af bestämda, strängt tillämpde och öfvervakade föreskrifter *väl* underhållas, finnes ett annat slag, numera äfven allmänna vägar, hvilka i det närmaste äro af lagstiftningen förbisedda, och äfven af dem, som hafva åliggande att dem underhålla; hvarför de ock — till öks förstörande, till tids förödande och icke så alldeles sällan till menniskolifs förspillande, genom att läkarevård och medicin icke kan inom rätt tid anskaffas — ofta, på många ställen alltid, äro i det närmaste ofarbara. Dessa äro de så kallade »byavägarne», hvilka numera icke äro att anse såsom enskilda, utan såsom allmänna, samt böra såsom sådana, då de äro utfartsvägar för en större eller mindre menighet, efter behof underhållas och derutinnan öfvervakas.

I hela riket utgör byavägarne flera tusende mil, och många hundra tusen af landets bebyggare hafva *endast* genom dem utfart till platser med bättre ordnade kommunikationer; blott inom den församling jag tillhör finnas byavägar sammanlagdt till cirka 35 mils längd, genom hvilka omkring 7,000 personer hafva sin enda samfärdsel med kustplatserna och hvarpå